

Arrest

nr. 58 292 van 22 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 16 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX, loco advocaat K. DASSEN, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 5 juli 1975.

Op 30 oktober 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 6 oktober 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.10.2009 werd ingediend door :

H., M. (...)
nationaliteit: Algerije
geboren te Jijel op 05.07.1975
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar haalt daarbij zelf al aan dat hij pas sinds 31.12.2004 in België verblijft, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn – betrokkene spreekt Nederlands en vloeiend Frans, heeft verschillende cursussen Nederlands gevolgd, ontleende veelvuldig boeken bij het Provinciaal Documentatiecentrum Atlas, bouwde hier een groot aantal vriendschappen op waarvan hij diverse getuigenverklaringen voorlegt, volgde een cursus maatschappelijke oriëntatie en legt een attest van inburgering voor, wilde steeds in zijn eigen onderhoud voorzien en geenszins afhankelijk zijn of terugvallen op de sociale en maatschappelijke dienstverlening, is werkbereid, schreef zich verschillende keren in als werkzoekende bij de VDAB, behaalde een attest basisveiligheid bij het nationaal actiecomité voor veiligheid en hygiëne in het bouwbedrijf, heeft bij diverse werkgevers gesolliciteerd, heeft in het verleden gewerkt en legt hiervan tewerkstellingsattesten en loonfiches voor, kreeg verschillende aanbevelingsbrieven van voormalige werkgevers, behaalde hier zijn rijbewijs, sloot zich aan bij een fitnessclub en betaalde op tijd zijn belastingen – dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij legt enkel een belofte tot tewerkstelling voor opgesteld op 19.04.2008 door A & D N. (...) N.V. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen fraude pleegde bij zijn aanvraag en nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, die hij indiende op 10.01.2005, werd afgesloten op 13.07.2007 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hem betekend op 15.11.2007. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk iets meer dan 2 jaar en 6 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekende partij om verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en in een tweede middel voert zij de schending van de motiveringsplicht aan.

Daar beide middelen nauw met elkaar verbonden zijn worden ze samen besproken.

3.1.1. De verzoekende partij meent dat er geen verantwoord verschil bestaat tussen een arbeidscontract en een werkbepaalde, aangezien in beide gevallen eerst een arbeidsvergunning dient aangevraagd te worden. Voorts stelt de verzoekende partij dat geen enkele bepaling stelt dat een arbeidscontract dient neergelegd te worden. De verzoekende partij adstrueert haar middelen als volgt:

"Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht

De staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, LP. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid.

Met name is er geen verantwoord verschil tussen een arbeidscontract en een werkbepaalde, aangezien in beide gevallen eerst een arbeidsvergunning dient aangevraagd door de betrokken werkgever.

Indien de werkbepaalde niet concretiseerbaar zou zijn, wordt geen arbeidsvergunning afgeleverd en zodoende ook geen verblijfsvergunning.

Indien de arbeidsovereenkomst vals zou zijn, wordt eveneens geen arbeidsvergunning afgeleverd en zodoende ook geen verblijfsvergunning.

Het verschil tussen beiden is zodoende niet ingegeven door een objectieve verantwoording.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Tweede middel

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Motiveringsplicht

Dat op grond van de kwetsbare motivering de motiveringsplicht ernstig met de voeten wordt getreden.

"De beslissing die steunt op onjuiste of juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519);

Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering - gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen;

'L'exigence de la motivation d'une décision est destinée a ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient'. (Cons. Etat, 12 mai 1989, arrêt nr. 32.560, R.A.C.E., 1989)

Bovendien verplicht de Wet van 29 juli 1991 de overheid bij elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt. De motivering moet bovendien afdoende zijn.

In casu kan niet worden betwist dat de bestreden beslissing een beslissing is die onderworpen is aan de formele motiveringsplicht.

In casu is de bestreden beslissing in elk geval niet afdoende gemotiveerd.

"Dat is wat de wetgever bedoelt wanneer hij stelt dat de motivering afdoende moet zijn. Dit kan begrepen worden als volgt : in het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, d.w.z. dat men, vertrekkend van de motieven in rede tot de genomen beslissing moet kunnen komen...."(BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1994-95,34).

Dat de instructies van 19 juli 2009 door de Raad van State vernietigd werden en zodoende met hen ook alle afgeleiden.

Dat zodoende geen enkele bepaling stelt dat een arbeidscontract dient te worden bijgebracht.

Dat de kwestieuze motivering dan ook steunt op verkeerde juridische principes en onterecht is. Aan verzoeker werd eveneens niet de kans gelaten om eventueel bijkomende stukken bij te brengen op verzoek van DVZ, daar waar dit in andere dossiers wel het geval was. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

"In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker meent dat er geen verantwoord verschil bestaat tussen een arbeidscontract en een werkbelofte, aangezien in beide gevallen eerst een arbeidsvergunning dient te worden aangevraagd door de betrokken werkgever.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het criterium 2.8.B van de instructie duidelijk is en de voorwaarde stelt van het voorleggen van een behoorlijk ingevuld arbeidscontract. Het criterium voorzien niet in een werkbelofte. Verwerende partij meent dat het verschil tussen beide zeer logisch is aangezien een persoon die een arbeidscontract voorlegt onmiddellijk aan het werk kan nadat hij geregulariseerd wordt, terwijl dit bij een werkbelofte niet het geval is. In een werkbelofte staan immers de contractvoorwaarden niet vermeld waardoor er nog een arbeidscontract dient te worden opgesteld.

Verzoeker toont met zijn bewering niet aan dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van de zorgvuldigheidsplicht nu hij niet aannemelijk maakt dat de beslissing gebaseerd zou zijn op een verkeerde voorstelling van feiten.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

Uit het typeformulier aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf heeft verzoeker aangeduid dat hij zou voldoen aan het criterium 2.8.A, namelijk een onafgebroken verblijf van 5 jaar en duurzame lokale verankering. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van de motiveringsplicht.

Verzoeker meent dat de instructies van 19 juli 2009 door de Raad van State werden vernietigd zodat geen enkele bepaling stelt dat een arbeidscontract dient te worden bijgebracht.

Waar verzoeker meent dat de aanvraag niet mocht beoordeeld worden in het licht van de instructies, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat verzoeker niet duidelijk maakt op welke wijze en om welke reden de Staatssecretaris, bevoegd voor migratie en asiel, zijn discretionaire bevoegdheid niet zou kunnen uitoefenen. Immers, het arrest van de Raad van State d.d. 11 december 2009 waarnaar verzoeker verwijst, heeft nergens de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris beperkt, waardoor hij zich op rechtmatige wijze geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies van 19 juli 2009 te blijven toepassen.

De discretionaire beslissingsmacht laat de Staatssecretaris toe om beslissingen te nemen die hij redelijk acht en die niet buiten het wettelijk kader treden. Dientengevolge kan niet worden gesteld dat de toepassing van de instructies een schending inhoudt van de motiveringsplicht.

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is" (RVV nr. 9420 van 31 maart 2008);

Verwerende partij voegt nog toe dat zowel de juridische als de feitelijke elementen werden uiteengezet in de motivering die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 ongegrond bevonden en er werd ingegaan op alle door verzoeker aangehaalde elementen.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Het tweede middel is ongegrond."

3.1.3. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de criteria 2.8 van de instructie van 19 juli 2009, daar zij geen vijf jaar in het Rijk verbleven heeft voor 15 december 2009, ze geen arbeidscontract neergelegd heeft, daar ze niet aantoonbaar voldoet aan artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en de duur van haar asiel-procedure niet onredelijk lang was.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet

worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888).

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructie van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructie, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructie van 19 juli 2009 daar de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing heeft gevraagd van deze criteria. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij enkel dat haar *“belofte van aanwerven”* gelijkgesteld dient te worden met een arbeidsovereenkomst. De overige motieven van de bestreden beslissing worden niet betwist.

Criterium 2.8.B bepaalt dat vreemdelingen met duurzame lokale verankering in België en die voorafgaand aan hun aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België hebben en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorleggen, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon, tot verblijf gemachtigd kunnen worden. De verzoekende partij betwist evenmin dat zij geen arbeidscontract heeft voorgelegd. Partijen zijn het eens dat slechts een *“belofte van aanwerven”* werd voorgelegd. Deze belofte tot tewerkstelling werd opgesteld op 19 april 2008.

Er wordt verwezen naar het criterium 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009, dat luidt:

“2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

(...)

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe :

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten, en dit op basis van een Attest van Immatriculatie van drie maanden afgeleverd met dit doel.

Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen.

Onderstaande feitelijke elementen worden door de minister of zijn gemachtigde in het onderzoek weerhouden, naast de eerder genoemde voorwaarden:

- *Sociale banden in België. De schoolloopbaan en inburgering van de kinderen.*
- *Kennis van één van de landstalen, of alfabetiseringscursussen gevolgd hebben.*
- *Werkverleden en werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, o.m. inzake knelpuntberoepen, uitzicht hebben op werk en/of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien.*

In voorkomend geval, houdt de minister of zijn gedelegeerde rekening met het advies van de lokale besturen of een daartoe erkende dienst voor één of het geheel van de genoemde elementen.

De verblijfsmachtiging toegekend aan de personen bedoeld in punt B, zal slechts voor een jaar worden toegekend, en dit onder opschortende voorwaarde van de toekenning van de arbeidskaart B door de Gewesten. Een verblijfsmachtiging zal na een jaar slechts worden vernieuwd wanneer op dat ogenblik dezelfde voorwaarden voorzien voor de arbeidskaart B vervuld zijn en dat de persoon ook effectief gewerkt heeft gedurende het eerste jaar.

De minister of zijn gemachtigde gaat na of de betrokkene in aanmerking komt (zoals voorzien in 2.8 A of 2.8 B), of het dossier volledig is en of het dossier niet kennelijk ongegrond is.

Wanneer dit het geval is,

- *kan hij oordelen dat het dossier voldoende gemotiveerd is om te oordelen dat de betrokkene duurzaam lokaal verankerd is.*
- *of legt de minister het dossier voor aan de Commissie voor Advies van Vreemdelingen voor een niet-bindend advies. De Commissie voor Advies van Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen. Indien de minister of zijn gemachtigde nadien van dit advies afwijkt, dient hij dit te motiveren."*

Voorts stelt het vademecum (pagina 6) aangaande de verduidelijkingen over de uitvoering van de voormelde instructie:

"3) U kunt bij de regularisatieaanvraag of bij de actualisering van de hangende aanvraag een kopie van het behoorlijk ingevulde model-arbeidscontract voegen (kan worden gedownload op de sites van de Gewesten):

- *Het contract moet van bepaalde duur van minstens één jaar zijn of van onbepaalde duur.*
- *Het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Een bezoldiging gelijk aan het wettelijke minimumloon kan verkregen worden door verscheidene arbeidscontracten."*

Waar de verzoekende partij aanhaalt dat het neergelegd document volstaat omdat er geen verschil is tussen beide documenten, kan deze redenering niet gevolgd worden. Vooreerst herhaalt de Raad dat het bestuur ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. Bovendien is de instructie overduidelijk en is een werkbelofte geen arbeidscontract, daargelaten de vaststelling dat het de Raad niet toekomt te oordelen over de opportuniteit van de regelgeving. Voorts wijst de Raad erop dat de verwerende partij in het vademecum voor het nemen van de bestreden beslissing duidelijk heeft gemaakt dat *"een behoorlijk ingevuld modelarbeidscontract"* dient voorgelegd te worden om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf. De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de *"belofte van aanwerven"* een arbeidscontract is in de zin van het criterium 2.8.B. Daarenboven dateert deze belofte tot indiensttreding van 19 april 2008 en stelt de opsteller ervan dat hij de verzoekende partij als tuinbouwarbeider wilt aanwerven. Voorts kan niet geoordeeld worden dat het betwist motief van de bestreden beslissing ingaat tegen de geest van de instructie nu het arbeidscontract zelfs een minimumduur van één jaar moet hebben om in aanmerking te komen, hetzij van onbepaalde duur dient te zijn. De verzoekende partij toont dit evenmin aan. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij niet aantoonde dat *"belofte van aanwerven"* van 19 april 2008 overeenstemt met de door de verwerende partij gevraagde vorm van arbeidsovereenkomst. De informatie vervat in de *"belofte van aanwerven"* van 19 april 2008 beantwoordt niet aan de gegevens die uit het arbeidscontract dienen te blijken, onder andere *"het loon mag niet lager zijn dan het wettelijke minimumloon"* en *"hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur."*

De Raad wijst erop dat dit een uitzonderingsregime is op de normale procedure tot afgifte van een arbeidsvergunning. Teneinde de instructienota van de federale regering van 19 juli 2009 met betrekking tot de verblijfsregularisatie te kunnen uitvoeren werd door de Koning op 7 oktober 2009 een besluit

ondertekend waardoor het tijdelijk mogelijk wordt voor de bevoegde Gewestoverheden om onder bepaalde voorwaarden arbeidsvergunningen en arbeidskaarten B af te leveren aan sommige categorieën van buitenlandse werknemers. In de overwegingen van dit koninklijk besluit wordt onder meer gesteld: *“Overwegende dat de effectieve uitvoering van dit regularisatiebeleid een wijziging vergt van de reglementering in verband met de tewerkstelling van vreemde arbeidskrachten teneinde de overheden bevoegd voor het toekennen van verblijfsvergunningen en het afleveren van arbeidskaarten B in staat te stellen dit te doen binnen een duidelijk en precies wettelijk kader.”* In artikel 1, 2° van het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 wordt gesteld dat *“een of meerdere arbeidsovereenkomsten, opgesteld volgens het model als bijlage gevoegd bij dit besluit, met de buitenlandse onderdaan bedoeld in 1°; hetzij voor bepaalde tijd van minstens één jaar, hetzij voor onbepaalde tijd. Ongeacht het arbeidsregime moet(en) deze overeenkomst(en) een loon opbrengen dat minstens gelijk is aan het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen zoals bepaald in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 algemeen verbindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988.”* De Raad herhaalt dat de aanwervingsbelofte van de verzoekende partij geen melding maakt van de duur van arbeidsovereenkomst en het inkomen niet vermeldt. In casu kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat er geen verschil is tussen een werkbelofte zoals zij voorgelegd heeft en de gevraagde arbeidsovereenkomst om in het kader van de door de verzoekende partij gestarte verblijfsprocedure een arbeidsvergunning te krijgen.

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift stelt dat omwille van de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 er geen wettelijke bepaling is die een arbeidscontract vereist verwijst de Raad opnieuw naar de toepassing van artikel 9bis en naar het gegeven dat het de verwerende partij toekomt, gelet op haar ruime appreciatiebevoegdheid, de criteria te bepalen die de toepassing van artikel 9 van de Vreemdelingenwet moeten invullen. In casu staat het de verwerende partij vrij om beleidsrichtlijnen uit te vaardigen teneinde te bepalen in welke gevallen zij, in het raam van haar discretionaire bevoegdheid, een verblijfsmachtiging al dan niet wenst in te willigen. Het gegeven dat in een bestuursbeslissing verwezen wordt naar een beleidsrichtlijn laat dan ook niet automatisch toe te besluiten dat het bestuur zijn discretionaire bevoegdheid niet correct of te beperkend zou aangewend hebben. Waar verzoeker de verwerende partij verwijt haar geen kans gegeven te hebben om haar aanvraag aan te vullen is dit een blote bewering. Immers heeft de verzoekende partij haar aanvraag ingediend op 30 oktober 2009 en werd de bestreden beslissing genomen op 6 oktober 2010 zodat de verzoekende partij bijna één jaar de tijd heeft gehad bijkomende stukken en/of argumentatie over te maken.

Tot slot stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist.

De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

2.2. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere grieven aan, ook niet in de repliek-memorie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN